

[Steen Folke]

stod opmarcheret tidligt om morgenen lige ved siden af nogle kanoner, der hørte til den indtrængende fjende. Men så kom vennerne fra NATOs brandkorps flyvende ind i helikoptere og gennemførte en vellykket landgang lige for næsen af de fjendtlige styrker. Nu hjalp det også, at fjenden lå og snorksov, medens helikopterne larmede rundt lige foran kanonmundingerne et kvarters tid. Man har jo hørt om Ivan, den sovende bjørn. Man må håbe for NATO, det går lige så smertefrit, hvis det engang skulle blive alvor.

Selv om det kan være svært at tage en sådan gang røvere og soldater alvorligt, så er oprustningen dødelig alvor, og netop i denne tid går det stærkt. Her ville hr. Heinesens tale om afgrunden være mere på sin plads.

Forleden kom præsident Reagans gigantiske planer om ny atomoprustning, MX-raketterne, B 1-bombeflyet, og hvad alt det djævelskab nu hedder. Jeg tror ikke, den danske regering bryder sig om det, ikke engang Raket-Kjeld - undskyld, udenrigsministeren. Men hvad udtalte samme udenrigsminister i anledning af dette nye vanvittige skridt på oprustningens vej? Han sagde, at han er foruroliget over supermagternes oprustning. Hvem er ikke det? Det er hr. Christophersen givetvis også, sågar hr. Arne Christiansen og hr. Palle Simonsen. Jeg vil sådan set tro, at hr. Erhard Jakobsen er den eneste virkelige begejstrede tilhænger af atomoprustningen i dette ting. Det, der er brug for, er ikke fromme udtalelser om, at regeringen er bekymret og foruroliget sådan i al almindelighed. Der er brug for, at den danske regering siger klart fra over for den sindssyge oprustning, som Danmarks nærmeste allierede, USA, står i spidsen for.

Jeg bryder mig ikke mere om den sovjetiske oprustning end udenrigs- og forsvarsministeren eller andre medlemmer af regeringen, men det er en kendsgerning, at USA nu forsøger at få en afgørende overvægt, som vil bringe det i stand til at levere et første lamende angreb på Sovjetunionen, og man skal være mere end almindeligt naiv, hvis man har nogen forhåbninger til de forhandlinger mellem USA og Sovjet, som USA kun modstræbende har ladet sig presse til, og som sandsynligvis kun vil tjene til at dække facaden over den nye gigantiske amerikanske oprustning. At der skulle blive tale om reelle forhandlinger, som statsministeren fremt for-

udser i sin tale, er i hvert fald yderst tvivlsomt.

Igennem NATO-medlemskabet har Danmark et medansvar for USAs oprustning og offensive strategi. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren og statsministeren - hvis der er nogen, der har tid - om regeringen vil tage klart afstand fra præsident Reagans nye oprustningsplaner. I øvrigt vil jeg vente med at sige mere om dette område til den forespørgselsdebat senere på måneden, som SF og VS har taget initiativ til.

Der er et par andre punkter i statsministerens tale, som jeg gerne kort vil kommentere, nemlig EF, Grønland og Polen.

VS vil advare imod den udbygning af det udenrigspolitiske samarbejde i EF, som der nu lægges op til. Statsministeren taler så smukt om en effektivisering, men realiteten er, at EF, herunder også EF-Kommissionen, gradvis bliver mere indblandet i udformningen af dansk udenrigspolitik. Det er i strid med, hvad der blev sagt ikke mindst fra socialdemokratisk side før folkeafstemningen i 1972.

VS støtter de kræfter i Grønland, der arbejder målbevidst for en grønlandsk udmeldelse af EF. Jeg er ikke overbevist om, at en associeringsordning, den såkaldte OLT-ordning, er det bedste alternativ, men det må selvsagt være det grønlandske folks og det grønlandske hjemmestyres egen sag. Her forekommer regeringens holdning mig at være ret lunken. Man underdriver i hvert fald ikke de vanskeligheder, der vil være med at opnå en for grønlænderne tilfredsstillende ordning. En mere aktiv støtte til det grønlandske hjemmestyre ville unægtelig være på sin plads, men det er nok for meget forlangt af en regering med den EF-politik.

Udviklingen i Polen det sidste års tid er noget af det mest opmuntrende, der er sket i vores omverden i lang tid. Her kæmper en målbevidst og forbløffende udholdende arbejderklasse for det elementære demokrati, som er en forudsætning for enhver snak om socialisme. Modstanderen er gigantisk. Både et forstenet og bureaukratisk kommunistisk parti og som slagskyggen bag et kolossalt sovjetisk magtapparat. Statsministeren siger, at det polske folk selv bør og kan skabe sin egen fremtid uden indblanding udefra. Jeg er helt enig. Men hvad gør hans egen udenrigsminister? Blander sig på livet løs, advarer de